

Adunarea – Casa lui Dumnezeu

»Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea.« (Matei 16,18)

»Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini omenești.« (Faptele Apostolilor 17,24).

Fundamentul Adunării

În capitolul 16 al Evangheliei după Matei, Domnul Isus răspunde la mărturisirea minunată a lui Petru: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu«, prin cunoscutele cuvinte: »Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl meu care este în ceruri. Și Eu îți spun; tu ești Petru, și pe această stâncă voi zidi (textual: vreau să zidesc) Biserica (sau Adunarea) Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.« (versetele 17,18). Titlul, care este dat aici puterii satanei, »porțile Locuinței morților« - aceasta este toată puterea uriașă a morții, pe care o posedă satan-, arată clar și deslușit care este fundamentul Adunării lui Hristos. Primul om în nevinovăția lui, urmașii lui, Israel sub Lege – *toți* au fost biruiți de porțile Locuinței morților. Dar aici era Unul, pe care moartea nu putea să-L țină. Ceea ce biserica din Roma (biserica catolică) învață prin acest verset, este cunoscut și nu ne miră. Dar când bărbați credincioși hotărâți, de la care ar trebui să ne așteptăm la altceva, scriu: „Domnul Își construiește Biserica pe personalitatea lui Petru, cel plin de credință și care a avut parte de harul lui Dumnezeu”, nu ști dacă să te întristezi, sau mai mult să te îngrozești. Involuntar te întreb: nu recunosc acești frați ce dezonorare aduc Fiului lui Dumnezeu prin aceasta și ce pagubă produc printre copiii lui Dumnezeu? Cum poți să faci loc gândului, chiar și numai pentru o clipă, că Fiul lui Dumnezeu Și-ar clădi Adunarea Sa pe personalitatea (oricât de talentat ar fi putut să fie el) unui om sărman, păcătos, a unui om, pe care El la scurt timp după aceea a trebuit să-L mustre: »Înapoia Mea, satan«, deoarece el nu a fost în stare să se apere singur de influențele cărnii (firii pământești) și ale dușmanului? Și un astfel de om să poată să ofere construcției, ce urma să fie clădită, un fundament, pe care porțile Locuinței morților să nu o biruiască?

Care este deci fundamentul? Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, dovedit a fi așa prin învierea morților (Romani 1,4), decurând revelat în felul acesta de către Tatăl din cer lui Simon, fiul lui Iona și mărturisit public de către acesta; El și puterea vieții de înviere în El, care este dată tuturor celor care vin la El, Fundamentul de stâncă al celor care au fost zidiți pe El - Piatra scumpă din capul unghiului - și care, ca pietre vii ale vieții Sale, devin părtași naturii Sale. Pe această stâncă *voia* Hristos să clădească Adunarea Sa, căci atunci ea nu exista încă. Petru (piatră, stâncă) putea să devină o *piatră* cu un rol deosebit în această clădire, dar el nu era nici *stânca* (petra), și nici *ziditorul*. Hristos putea să-i dea cheile *Împărăției cerurilor* și prin aceasta să-i încredințeze o administrație deosebită pentru *Împărăție*, dar *Împărăția cerurilor* nu este Adunarea, și Adunarea nu este *Împărăția*.

Hristos *Însuși* este aici Ziditorul. *El* lucrează în suflete, și ele vin la El, chiar dacă numai ca urmare a harului, care lucrează în inimile lor. »*La care venind*, ca la o Piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă, prețioasă înaintea lui Dumnezeu, și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă.« (1 Petru 2,4-5) Nu este Petru, nu sunt rânduiești și porunci, nu este un corp constituit (asociație), la care se vine, ci pietre vii vin **la Piatra vie**, la Hristos, a cărui scumpătate este dăruită celui ce crede. Legat cu *El* prin credința vie, făcut părtași vieții *Sale* și scumpătății *Sale*, clădit *pe El*, ei constituie acea clădire minunată, împotriva căreia puterea satanei nu poate să facă nimic.

O Adunare, un Trup, un lăcaș al lui Dumnezeu

Toate acestea sunt așa de simple, că se poate crede, că imediat este foarte clar pentru orice inimă și conștiință a fiecărui credincios. Dar cât de ciudat este când auzim și citim într-o scriere despre „o adunare creștină de iudei, care într-adevăr stau pe același fundament, dar în exterior sunt foarte diferiți de adunarea creștinilor dintre păgâni”. După această concepție ar fi existat în primele zile două Adunări, două Trupuri ale lui Hristos, unul din creștinii iudei și unul din creștinii dintre păgâni, căci Adunarea (Biserica) este Trupul lui Hristos. (Efeseni 1,23) *Domnul* vorbește numai despre o Adunare, pe care *El* o clădește dintre iudei și dintre păgâni, și în care toți, fără nicio diferențiere, ocupă același loc și au aceleași privilegii. *Scriptura* cunoaște numai un Trup, în care nu este nici iudeu, nici grec. Că în timpurile de început ale istoriei Bisericii lui Hristos în unele locuri au fost mântuite mai multe suflete dintre iudei, sau dintre samariteni, în altele mai mult dintre păgâni, și că unii au fost mai mult înclinați să stăruiască în vechile obiceiuri legaliste, sau să se reîntoarcă la ele, în timp ce ceilalți stăteau în pericolul mare, să fie influențați de vechile lor obiceiuri și practici păgâne, cu toate că nici ei nu erau în siguranță față de practicile și duhul legalist - și în afară de aceasta, că Dumnezeu a dat unuia din apostolii Săi în mod deosebit apostolia pentru cei „tăiați împrejur”, iar altuia pentru cei „netăiați împrejur” – că în cele din urmă cu privire la aceste stări și pericole diferite, și totodată și ca urmare al evoluției exterioare și progreselor spirituale diferite ale fiecărei Adunări locale era necesară o slujire diferită, - aceasta este cunoscut numai cititorului acela care cunoaște și este familiarizat într-o oarecare măsură cu Biblia. Dar ce au toate acestea a face cu gândurile veșnice ale lui Dumnezeu cu privire la Casa Sa, sau, dacă am voie să mă exprim așa, cu planul de construcție al lui Hristos cu privire la Adunarea Sa? Tocmai unirea iudeilor cu păgânii în Adunare prin puterea Evangheliei, prin aceea că *Duhul Sfânt i-a unit pe amândoi cu Hristos*, a condus la construirea unei Locuințe a lui Dumnezeu aici jos. (compară cu Efeseni 2)

Vai! Ochiul multor copiii ai lui Dumnezeu din zilele noastre și-a pierdut așa de mult simplitatea, simțul lor este așa de puțin treaz, că nu pot să înțeleagă cele mai simple adevăruri de bază ale lui Dumnezeu, ci le transformă după *mintea* și *voința* lor. Nici nu mai poți să privești din punctul de vedere al lui Dumnezeu fenomenele de pe teritoriul creștin influențate, sau care au luat naștere prin lipsa de cunoaștere, prin necredințioșia și egoismul omului, ci acestea se fac punctul de plecare al aprecierii și evaluării și apoi se trag concluzii cu privire la adevărul divin. În felul acesta se ajunge ca gândurile lui Dumnezeu să fie îngădite în cadrul restrâns al punctului de vedere partaic și să se potrivească la părerile proprii mărginite, pe care le-a moștenit. Dar ce liniște și ce pace coboară în inimă, când în simplitatea credinței te ridici spre Dumnezeu deasupra tuturor celor văzute și nevăzute, deasupra tuturor rătăcirilor și certurilor de partide, și învățat și condus de sus, prin Duhul lui Dumnezeu, privești împrejur! Ce liniștită devine inima, cât de departe privește privirea, și cât de clar și precis se recunoaște drumul Său, calea îngustă a adevărului, așa cum este ea în Hristos, veșnic aceeași, neschimbabilă și inviolabilă!

Hristos – Meșterul Ziditor

Adunarea, zidită de Hristos Însuși, este deci zidită în har și putere. Întemeiată pe stâncă, pe Hristos, pe Fiul Dumnezeului celui viu, nu poate fi zguduită, numai dacă puterea vieții arătată în învierea lui Hristos ar putea fi biruită de satan; dar aceasta este imposibil, căci asupra lui, cel tare, a venit Unul și mai tare și l-a biruit. De aceea, oricare ar fi schimbările pe care le-a suferit Adunarea în înfățișarea ei exterioară din cauza necredințioșiei proprii, a fraților mincinoși care s-au infiltrat în interiorul ei, etc., da, chiar dacă înfățișarea ei exterioară este așa de stricată, că Hristos trebuie s-o verse din gura Lui (Apocalipsa 3,16) – cu toate acestea construcția ei este așa de sigură, ca și fundamentul pe care stă. Această temelie îi oferă siguranță și existență. Hristos,

Ziditorul ceresc, Își va termina lucrarea. El împlinește hotărârile lui Dumnezeu, orice ar face omul.

Construcția sub responsabilitatea omului

Aceasta ne conduce la studiul Casei lui Dumnezeu sub un alt aspect. Până acum am văzut-o numai sub aspectul mâinilor lui Hristos, ca fiind o construcție de neînving, pe care El o ridică, ca pe o casă spirituală, ca un Templu sfânt în Domnul, »fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos«, ca locaș al lui Dumnezeu în Duhul. (1 Timotei 3,15; 1 Petru 2; Efeseni 2; compară și cu Evrei 3,6) Privit în felul acesta totul este desăvârșit. Nu sunt nici un fel de materiale de construcție rele, nici un fel de spărturi, nicio nereușită. Dacă însă ne îndreptăm acum spre execuția efectivă a lucrării, sau a lucrării pe pământ, așa cum ne este ea prezentată în 1 Corinteni 3, dintr-o lovitură totul primește o înfățișare cu totul schimbată: responsabilitatea omului ia parte la această lucrare, activitatea lui începe cu toate urmările ei umilitoare. Apostolul Pavel (nu Hristos, ca în Matei 16), după harul care i-a fost dat, ca un meșter zidar înțelept, a pus temelia. Această temelie a fost Isus Hristos. O altă temelie nu a existat, și de aceea nici nu putea fi pusă o altă temelie. Acum trebuia construit mai departe. Alții vor clădi împreună cu apostolul, și după el. Fiecare trebuia să ia seama cum clădește pe temelia deja pusă. Se putea clădi cu aur, argint și pietre scumpe, dar și cu lemn, fân și paie. Durabilitatea lucrării depindea de materialul de construcție. Lucrarea fiecăruia va fi încercată prin foc. Ziua o va face cunoscut.

Cu alte cuvinte: activitatea de învățător a fiecărui lucrător a adus suflete corespunzător caracterului activității. Construcția supranaturală a clădirii așezate pe temelie (Hristos) corespundea (și corespunde și astăzi) materialelor de construcție folosite. Dacă lucrarea va rezista încercării, lucrătorul va primi o răsplată; dacă ea va arde, el va suferi pagubă, dar el însuși va fi mântuit, »*însă ca prin foc*«; dacă el este un lucrător rău, care nimicește Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu (versetele 14-17).

Avem deci aici înaintea noastră clădirea lui Dumnezeu în poziția sa în lumea aceasta, dar omul construiește, și responsabilitatea lui este luată în considerare. Dumnezeu a permis, ca răul să se dezvolte înainte să se închidă ochii aceluia care puteau să judece cu înțelepciune divină. Frați falși s-au strecurat, dușmanul a semănat neghină în grâu, taina fărădelegii a început să lucreze, și au apărut persoane antihristice. Apostolul Pavel, meșterul zidar înțelept, căruia i-a fost încredințată, mai mult decât altora, grija pentru Biserica lui Hristos, a privit cu ochiul deosebit de sever lucrarea dușmanului și efectele ei și a dat credincioșilor îndemnul și atenționările necesare. Unul dintre locurile cel mai cunoscut în această privință este 2 Timotei 2,19-22. Omul lui Dumnezeu găsește aici indicații exacte, cum să se comporte în starea de lucruri, care se arăta deja atunci și care de atunci a evoluat mereu.

„Casa mare”

În prima sa scrisoare adresată lui Timotei, apostolul numește Casa lui Dumnezeu »stâlpul și temelia adevărului«. Dar ce a devenit ea sub responsabilitatea omului? »O casă mare«¹, care are nu numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ, unele pentru cinste, celelalte pentru necinste. În privința aceasta nu trebuie să ne mirăm. Este adevărat, Casa a fost încredințată omului pentru administrație, și de aceea cu siguranță ne putem aștepta la regres și decădere. Dar Dumnezeu să fie lăudat! Temelia ei tare stă. Ea rezistă în toate timpurile și în toate

---

¹ Este greu de înțeles, că unii comentatori ai acestui loc spun, că aici incontestabil ne putem gândi la aceleași relații, ca și în Matei 13,38. Singura asemănare constă însă în aceea, că într-un loc se vorbește despre grâu și neghină, în celălalt despre vase de cinste și de necinste. În rest cele două tablouri sunt foarte diferite. Tabloul despre Casă (compară și expresia »temelia tare« din versetul 19 – același cuvânt ca și în 1 Corinteni 3,11) exclude comparația cu »țarina«.

încercările, și ea poartă o pecete dublă: pe de o parte Domnul cunoaște pe toți care sunt ai Lui (hotărârile lui Dumnezeu sunt sigure și durabile), și pe de altă parte, toți cei care rostesc Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege (omul este răspunzător). Apostolul învață în mod corespunzător pe credincioși, să se curățească de vasele de necinste și să năzuiască după neprihănire, credință, dragoste și pace împreună cu aceia care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată – punerea deoparte și strângerea în jurul Lui, al cărui Nume este »Cel sfânt și adevărat«. Ce va deveni marea mulțime a celor care mărturisesc că sunt creștini, ne arată 2 Timotei 3: ei au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea. Sfârșitul este decăderea totală, care va fi însoțită de arătarea omului păcatului, a lui antihrist (2 Tesaloniceni 2).

Vedem astfel, că această Casă a lui Dumnezeu poate fi privită sub două, sau chiar trei puncte de vedere total diferite, și așa este ea privită în Cuvântul lui Dumnezeu. Sub acest aspect (ca și în altele) „Casa” se deosebește de „trup”. În trupul lui Hristos nu pot fi niciodată mădulare moarte; simplii mărturisitori, fără viață spirituală, sunt total excluși, căci Duhul Sfânt este cel care alcătuiește trupul. Dar vom reveni mai târziu la aceasta, dacă va voi Dumnezeu. Desconsiderarea acestui fapt a dat deja naștere la multă încurcătură, și încă mai dă.

Rezumat

Să recapitulăm pe scurt, ce am studiat.

1. Hristos, lepădat ca Mesia de poporul Său Israel, construiește *Adunarea* (Biserica) Sa pe pământ. Ceea ce era până atunci ascuns în hotărârile lui Dumnezeu și nu a fost făcut cunoscut neamului de oameni, se desfășoară. Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, care are viața, viața divină, în Sine Însuși (dovedită prin înviere), este fundamentul acestei clădiri și îi oferă tărie și durabilitate. Satan nu poate face nimic împotriva ei. Rezultatul final al acestei lucrări a Meșterului Ziditor divin este victoria deplină. Toți cei care aparțin acestei construcții, sunt pietre vii și o preoție sfântă.

2. *Adunarea este un locaș al lui Dumnezeu în Duhul*. Dumnezeu a vrut să aibă o Casă pe pământ. În prima parte a istoriei acestui pământ, Dumnezeu nu a locuit la om, nici la Adam, când acesta era în starea de nevinovăție, nici la Avraam, „prietenul” lui Dumnezeu. Abia numai după ce Israel a fost eliberat din Egipt, chiar dacă era numai o eliberare exterioară, și ca popor eliberat a plecat spre Canaan, Dumnezeu a venit la el, ca să *locuiască* la el în norul de slavă (compară cu Exod 15,13; 29,46). Ca urmare a eliberării *adevărate* prin Hristos, a venit Duhul Sfânt pe pământ, ca din Iudei și păgâni să alcătuiască un Templu spiritual, locuința lui Dumnezeu pe pământ. Templul de odinioară a fost clădit din pietre naturale, era o Casă pământescă. Acea Casă era temporală, făcută de mâinile oamenilor, aceasta este veșnică, clădită de Dumnezeu Însuși. În Hristos astăzi »toată clădirea, bine încheșată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul«, și în Apocalipsa 21,3 o regăsim într-o slavă strălucitoare, »cortul lui Dumnezeu cu oamenii«. Nu se spune cine este Meșterul Ziditor, nici în 1 Petru 2, și nici în Efeseni 2: Casa se *construiește* și crește spre desăvârșire; se *adaugă* pietre, și anume pietre *vii*. Fără îndoială la început Casa a fost în înfățișarea ei *exterioară*, ceea ce a fost dintotdeauna în planul lui Dumnezeu și în hotărârea Lui veșnică: o Casă *sfântă*, constituită din credincioși *adevărați*. Dar nu a rămas mult timp așa. Dacă mergem la execuția efectivă a lucrării, așa cum ea s-a desfășurat înaintea ochilor oamenilor, acesteia se adaugă elementul uman, și avem

3. *Casa lui Dumnezeu sub responsabilitatea oamenilor* (1 Corinteni 3). Și acum ea este „clădirea lui Dumnezeu”, dar El are „colaboratori”. Oamenii sunt cei care clădesc, și desigur în acest caz nu durează prea mult, până se arată decăderea. Fundamentul a fost bun, dar clădirea deasupra a fost cu lipsuri. Chiar din timpurile cele mai de la început au fost aduse învățături greșite de lucrători, care nu s-au ținut așa de strâns de adevăr, așa cum apostolii li l-au transmis, și în mijlocul credincioșilor au fost introduse suflute, care nu aveau viață din Dumnezeu. Aceasta s-a dezvoltat așa de rapid, că apostolul Pavel, scurt înainte de moartea sa, a trebuit să pună înaintea ochilor copilului său Timotei

4. *marea Casă* și tot ce era în ea. Fundamentul tare al lui Dumnezeu a rămas nemișcat, ca întotdeauna, dar apartenența la Casă nu mai oferea nicio garanție că este protejată împotriva legăturii cu răul și necurăția. Era necesară *separarea în interiorul Casei*, dar aceasta nu însemna *izolarea*, ci o *unire* a celor separați, a vaselor de cinste, »*sfințite, folositoare Stăpânului Casei, destoinic pentru orice lucrare bună*« (2 Timotei 2,21). În legătură cu aceasta stau timpuri grele, periculoase, în care majoritatea celor care mărturisesc că sunt creștini au numai o formă exterioară de evlavie, dar fără putere lăuntrică, și mulți se vor îndepărta total de creștinism, »nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor« (compară cu 2 Timotei 3,3-4). Sfârșitul este răpirea credincioșilor adevărați în cer și, așa cum am spus, decăderea totală a mulțimii rămase în urmă.